

רע"פ 1220/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1220/17

לפני:

כבוד השופט ג' קרא

המבקש:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בתיק עפ"ג 54777-11-16 שניתן ביום 25.1.2017 על ידי כב' השופטת הבכירה ד' ברלינר וכב' השופטים ג' רביד ו-ש' יניב

בשם המבקש:

עו"ד ירון פורר

בשם המשיבה:

עו"ד מירי קולומבוס

החלטה

בקשה זו הועברה לטיפול בעת האחרונה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב יפו (כב' השופטת הבכירה ד' ברלינר (אב"ד) וכב' השופטים ג' רביד ו-ש' יניב) ב-עפ"ג 54777-11-16, בגדרו התקבל ערעורה של המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (כב' השופט: ש' מלמד) ב-ת"פ 22905-07-14, כך שהושתו על המבקש 8

עמוד 1

חודשי מאסר בפועל בגין תיק זה. בנוסף, הופעל בחופף עונש מאסר על תנאי בן 12 חודשים, שנגזר עליו בת"פ (ת"א) 8916-05-10 (להלן: תיק התנאי), כך שבסך הכל הושתו על המבקש 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

2. עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש עוכב בהחלטת בית משפט זה, עד למתן החלטה אחרת.

רקע והליכים קודמים

3. ביום 28.5.2015, הורשע המבקש על פי הודייתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

4. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 9.8.2013 הגיע המבקש למספרה של המתלונן. לאחר דין ודברים שהתנהל בין השניים, תקף המבקש את המתלונן בכך שהיכה אותו בפניו. מיד לאחר מכן, נמלט המתלונן מן המספרה, תוך שביקש מאישה שהיתה במקום סמוך להזעיק משטרה. המבקש דלק אחרי המתלונן ואיים עליו כי ידקור אותו אם יתקשר למשטרה. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן המטומה בעפעף עינו השמאלית, קרע בשפה העליונה ושפתיים נפוחות והוא נזקק לטיפול רפואי בבית חולים.

5. בהתאם להסדר הטיעון, שלא כלל הסכמה עונשית, הופנה המבקש לשירות המבחן, שערך שני תסקירים בעניינו. בתסקיר הראשון, מיום 21.1.2016 נמנע שירות המבחן ממתן המלצה טיפולית לנוכח סירובו של המבקש להשתלב בהליך טיפולי. אולם, בתסקיר השני מיום 11.9.2016, שינה שירות המבחן את עמדתו והמליץ על העמדת המבקש במבחן למשך שנה, המשך קבלת טיפול פסיכיאטרי והארכת המאסר המותנה מתיק התנאי. שינוי העמדה הוסבר בטיפול התרופתי שקיבל המבקש ובהשתלבותו בהליך טיפולי, כשבשל כך הופחתה, להערכת שירות המבחן, רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה ולעוצמת עבירה, אם תהא כזו, מרמה גבוהה לרמה בינונית.

6. ביום 13.10.2016 גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש. נקבע כי מתחם הענישה בעניינו של המבקש נע בין מאסר על תנאי ושל"צ לבין עונש של 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל. לנוכח כלל הנסיבות הורה בית המשפט על הארכת תקופת המאסר המותנה מתיק התנאי, שבו הורשע המבקש בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 335(א)(1) ו-333 לחוק.

7. המשיבה הגישה ערעור על קולת העונש וביום 25.1.2017 קיבל בית המשפט המחוזי את הערעור והשית על המבקש עונש מאסר לריצוי בפועל, כמפורט בפסקה 1 לעיל. בפסק הדין נקבע כי לא ניתן להימנע מהפעלת המאסר המותנה, וזאת לנוכח עברו הפלילי של המבקש, הכולל 7 הרשעות קודמות, חלקן בעבירות מאותו סוג; העובדה שהמבקש השתחרר ממאסר זמן לא רב לפני ביצוע העבירות, בשעה שעונש מאסר מותנה תלוי ועומד נגדו; ותסקירי שירות המבחן שהראשון בהם היה שלילי והשני מצביע רק על תחילת דרך לשינוי.

טענות הצדדים

עמוד 2

8. המבקש מנמק את בקשתו למתן רשות ערעור ב"טעמים הומניטריים ואנושיים" וב"נסיבות מיוחדות ואישיות יוצאות דופן" כמו גם בקיומו של פער משמעותי בענישה בין הערכאות. לשיטתו, העונש שהושת עליו אינו מידתי; שליחתו למאסר בפועל עלולה להביא לגדיעת תהליך השיקום ולסיכול אפשרות העמדתו בצו פיקוח שירות המבחן. עוד טען שיש להתחשב בנסיבותיו הבריאותיות הקשות, בגילו המתקדם, בחלוף הזמן מביצוע העבירות ובכך שמאז לא הסתבך בעבירות נוספות ובכך שעברו הפלילי, בעיקרו, כולל עבירות שאינן עבירות אלימות. ביחס למקרה הנוכחי, טען כי מדובר בסכסוך ספונטני שפרץ בינו לבין המתלונן ואשר כלל אירוע אחד והנזק שנגרם למתלונן במהלכו לא היה רב.

9. המשיבה מתנגדת לבקשה. לשיטתה, הבקשה אינה עומדת באמות המידה למתן רשות ערעור, בשים לב לכך שטענותיו של המבקש נדחו לגופן על-ידי הערכאות הקודמות. עוד נטען כי בית המשפט המחוזי התחשב בנסיבות המקלות שעומדות למבקש וגזר עליו עונש מאסר שאינו ברף העליון של מתחם הענישה שנקבע ואף הורה על הפעלת עונש המאסר המותנה בתיק התנאי בחופף לעונשו של המבקש בתיק הנוכחי, כחריג לכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק.

דיון והכרעה

10. לאחר עיון בבקשה, בחומר שצורף לה, ובתגובת המשיבה לה, - הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

11. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה - משפטית או ציבורית - בעלת חשיבות כללית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה), פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)) או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). לא מצאתי כי עניינו של המבקש מצדיק מתן רשות ערעור לפי אמות מידה אלו. הבקשה שלפני איננה מעלה שאלה משפטית עקרונית, אלא מתמקדת כולה בעניינו הפרטי של המבקש, ואף המבקש לא טוען אחרת.

12. טענותיו הפרטניות של המבקש הועלו בפני בית המשפט המחוזי, ונדחו לאחר שנשקל מכלול הנסיבות הרלוונטיות בעניינו של המבקש. כפי שצוין בפסק הדין, למבקש עבר פלילי, הכולל, בין היתר, 7 הרשעות קודמות, בגין ריצה מאסר בפועל; עונש המאסר המותנה שהיה תלוי ועומד נגד המבקש בעת שביצע את העבירות הנדונות כאן, לא הרתיעו; ולבסוף - התסקיר הראשון בעניינו היה שלילי, ואף כי התסקירה השני מצביע על מגמת שיפור, הרי שנקבע בו כי נשקפת מהמבקש מסוכנות ברמה בינונית. על רקע זה, לא מצאתי כי יש בנסיבותיו האישיות כדי להצדיק מתן רשות ערעור.

13. גם פער הענישה בין הערכאה הדיונית לבין ערכאת הערעור, אינו מצדיק מתן רשות ערעור למבקש ב"גלגול שלישי", כך הדבר ככלל (רע"פ 8531/15 עליה נ' מדינת ישראל (14.12.2015)). וכך גם לנוכח נסיבות המקרה, עליהן עמד בית המשפט המחוזי בפסק דינו. בעניינו של המבקש, פער הענישה בין הערכאות אינו לוקה בחוסר סבירות, אלא מדובר בתיקון מוצדק והכרחי, שנעשה על ידי בית המשפט המחוזי, תוך איזון ראוי בין מכלול השיקולים הצריכים לעניין.

14. יתרה מכך, הבקשה נסובה סביב חומרת העונש, שהושת על המבקש, וכפי שנפסק, לא אחת, השגה על חומרת העונש איננה מקימה, על דרך הכלל, עילה לדין ב"גלגול שלישי", אלא במקרים חריגים, בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת, או הראויה, בהתאם לנסיבות העניין (רע"פ 2239/16 בוטפיקה נ' מדינת ישראל (23.3.2016); רע"פ 8987/16 אבו חסין נ' מדינת ישראל (21.11.2016)). בענייננו, העונש שהושת על המבקש איננו חורג ממדיניות הענישה, הנהוגה והמקובלת, במקרים דומים, בצורה שמצדיקה את התערבותנו ב"גלגול שלישי" (השוו, למשל: רע"פ 8176/12 ראהב נ' מדינת ישראל (15.11.2012)). לא רק זאת, אלא שבית משפט המחוזי אף הקל עם המבקש בכך שנמנע מהפעלת העונש המותנה במצטבר לעונש שהטיל עליו, כחריג לכלל שבסעיף 58 לחוק (רע"פ 5103/11 זבידה נ' מדינת ישראל (27.7.2011); רע"פ 8153/09 בן ציון נ' מדינת ישראל (11.01.2010)). בנסיבות אלו לא מצאתי טעם טוב להתערב בפסק דינו של בית משפט המחוזי ב"גלגול שלישי".

15. סוף דבר, הבקשה נדחית. עיכוב ביצוע עונש המאסר עליו הורה בית משפט זה ביום 7.2.2017 מבוטל בזאת.

המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר שנגזר עליו בפסק הדין ביום 28.5.2018 עד לשעה 10:00 בבית מעצר ניצן, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ד באייר התשע"ח (29.4.2018).

ש ו פ ט